

Vlastní životopis – paní Jana Macháčková

Narodila jsem se 12. 4. 1941 v Kolíně. Vzpomínám si na konec 2. sv. války. Rodiče byli učitelé a žili jsme v jednom domě s prarodiči. Zájmu jsem měla mnoho, výrazně se u mě projevila potřeba komunikace s druhými dětmi, pohybu, hlavně touha běhat venku s dětmi. Těch bylo v naší ulici hodně a silnice kolem naší čtvrti byly bezpečné. Náš dům stojí vedle dnes světelného přechodu v Jaselské ulici. Kousek od domu bylo pole. Častěji jsme viděli povozy s koňmi než auta.

Chodila jsem do MŠ vedle 2. ZŠ se starší sestrou. Většina matek byla v domácnosti. Do obecné školy jsem začala chodit v roce 1947, ta byla pětiletá. Potom byla dívčí měšťanka pětiletá. Po prvním ročníku došlo ke zrušení měšťanky a byly zřízeny osmileté základní školy a jedenáctileté všeobecně vzdělávací střední školy, gymnázia byla zrušena. V osmé třídě, kterou jsem absolvovala také v Kolíně jsem se dozvěděla o čtyřleté sociálně právní škole v Praze. Po seznámení s náplní této školy jsem věděla, že by mě její předměty zajímaly. Absolventi této školy působili jako sociální pracovníci. Nejvíce mě zajímala témata postižených dětí a mladistvých, psychologie a psychopatologie.

V maturitním ročníku jsem toužila pokračovat na vysoké škole tímto směrem. Rozhodla jsem se pro studium psychologie, ale v komunistickém režimu nebyl velký zájem o psychology. Noví studenti byli přijímáni jednou za dva roky. V roce 1959 jsem maturovala, přihlásila jsem se na medicínu s pevným úmyslem věnovat se trvale psychiatrii. Byla jsem sice přijata, ale přijímací komise, složená z komunistických členů nebrala v úvahu zájmy studentů, a také jsem neměla ten správný kádrový profil, protože jsem nepocházela z dělnické rodiny, ale z rodiny učitelů, ti patřili do tzv. vrstvy pracující inteligence. Můj výborný prospěch a můj výrazný zájem o obor mě nechránil před přeřazením na obor zubního lékařství. Tak se stalo několika dalším studentům, protože byl nedostatek zubařů, zejména po tom, co komunisté zrušili v únoru 1948 soukromé ordinace. Prožívala jsem velké zklamání, ale stále jsem doufala a psala žádosti na děkanát Univerzity Karlovy, a po promoci na Ministerstvo zdravotnictví. Po šesti letech u zubařského křesla jsem měla zdravotní potíže, hlavně bolesti páteře.

Teprve rok 1968, který tak nadějně začal, a tak tragicky skončil, přinesl zásadní obrat v mém životě. Bylo mi povoleno věnovat se tomu, pro co jsem již dávno byla rozhodnuta. Po druhé promoci jsem získala také druhý diplom Univerzity Karlovy a nastoupila na psychiatrickou kliniku v Praze. Byla jsem několik let vdaná a postupně se nám narodily dvě děti. Tak jsem si uvědomila, že mám stále zájem o děti, hlavně o jejich psychický vývoj. Po návratu z mateřské dovolené jsem se začala věnovat dětské psychologii. Tento obor mě postupně pohltil a zájem o děti mě už nikdy neopustil.

Nyní jsem již na zaslouženém odpočinku v důchodu, raduji se z vnoučat a jsem ráda, že můžeme žít v demokracii a hlavně míru.